

19 Μαΐου 2022

Η κατάσταση μας και οι άλλοι

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Ο καθένας μας ωφελείται ή βλάπτεται από την ίδια την κατάστασή του. Κανένας δεν βλάπτει τον άλλον» (Αββάς Δωρόθεος)

Η πιο εύκολη λύση στα προβλήματα της ζωής μας είναι να φταίνε οι άλλοι. Δεν μας καταλαβαίνουν, δεν συμφωνούν μαζί μας, οι φιλοδοξίες τους συγκρούονται με τα χαρίσματά μας και τις προοπτικές μας, τα συμφέροντά τους δεν τους επιτρέπουν να δούνε την ζωή όπως εμείς (που συνήθως...έχουμε πάντα δίκιο), κάποτε και η μικρόνοια και η κακία τους μάς δυσκολεύουν φοβερά.

Στην πραγματικότητα κανείς δεν μπορεί να βλάψει πνευματικά τον άλλον, όπως αναφέρει η ασκητική παράδοση της Εκκλησίας μας. Είναι η κατάσταση του εαυτού μας που γεννά ή συντηρεί πάθη. Οι άλλοι έρχονται να δώσουν σε μας το έναυσμα, ώστε στην ψυχή μας να υπάρχει θυμός, απογοήτευση, αίσθημα απόρριψης ή ματαίωσης. Το ίδιο και οι περιστάσεις της ζωής. Όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, δεν είναι αυτές που μας δυσκολεύουν, αλλά η αδυναμία μας να αντέξουμε, η έλλειψη «ψυχικής ανθεκτικότητας», όπως λένε οι επιστήμονες.

Εύλογο το ερώτημα: μα δεν ισχύουν οι δύσκολες καταστάσεις; Δεν υπάρχουν άλλοι οι οποίοι μπαίνουν στα πόδια μας και προκαλούν κακό; Προφανώς και συμβαίνει αυτό. Στην πραγματικότητα όμως το κακό είναι πρόσκαιρο και επιφανειακό. Κλονίζει το αίσθημα ότι ελέγχουμε την ζωή μας. Γίνεται ευκαιρία να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Να διαπιστώσουμε πού επενδύσαμε και πώς φερθήκαμε, με αποτέλεσμα να ερχόμαστε σε ρήξεις. Πόσο αντέχουμε αυτές τις ρήξεις τελικά. Πιότερο όμως, πόσο έχουμε εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού, όχι για να δικαιωθούμε, αλλά για να συγχωρήσουμε και να ξεκινήσουμε από την αρχή. Η δικαίωση πιθανότατα θα έρθει, αν ο τρόπος που βλέπουμε την ζωή είναι ο σωστός. Εμείς όμως μάθαμε να αντέχουμε στα δύσκολα ή αφεθήκαμε στο παράπονο ή την επίρριψη της ευθύνης στους άλλους, για να μην γιατρευτούμε εντός μας;

Η πίστη δεν είναι μοιρολατρία. Δεν είναι να σκύβουμε το κεφάλι και να αφηνόμαστε στα χτυπήματα, σαν να μην τρέχει τίποτα. Η πίστη είναι λόγος. Είναι διατύπωση της θέσης μας, του παράπονού μας, της δυσκολίας μας. Ταυτόχρονα,

εκτός από την δυναμική αντιμετώπιση, είναι και ένας οπλισμός διαχείρισης δοκιμασιών. Δεν είναι ανάγκη να έχουμε τον τελευταίο λόγο. Αντίθετα, αφού είμαστε σαφείς σε ό,τι πιστεύουμε, ας μάθουμε να αποδεχόμαστε τους άλλους με αγάπη και ανοχή. Διεκδικούμε ό,τι μας ανήκει, αλλά δεν θα βάλουμε μαράζι με κάτι λιγότερο. Δεν είναι το εγώ μας το κλειδί για τον κόσμο, αλλά η αγάπη και η υπομονή.

Στις ανθρώπινες σχέσεις, σε κάθε πάλη, το νόμισμα έχει δύο όψεις. Ας στραφούμε στον εαυτό μας. Ας δούμε τις προσδοκίες με τις οποίες επενδύουμε σε πρόσωπα, σε όνειρα, σε διαθέσεις και ας διορθώνουμε, όσο κόπο κι αν έχει αυτό, τα λάθη μας. Διότι οι προσδοκίες συναντούν την ελευθερία του άλλου, ακόμη κι αν αυτός είναι κοντινός μας, ακόμη κι αν είναι τα παιδιά μας ή ο/η σύζυγος. Και στην όποια ανατροφή παρέχουμε, ας είναι η προσευχή και η εμπιστοσύνη στον Θεό και στο θέλημά Του η ρίζα, ώστε να μην βλαφτούμε από την διαφορετικότητα που κάνει την ζωή να μην έρχεται πάντοτε όπως θέλουμε. Ας απαλλαγούμε από μια τελειομανία, η οποία γίνεται επίδειξη και ας δεχτούμε το λίγο που μπορεί ο άλλος να μας δώσει.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3yRmCel>